

Arrest

nr. 263 384 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2021 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Mr. G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 december 2020 dient de verzoekende partij voor een derde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer E.B.E.T.I. van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 5 mei 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12 12.2020 werd ingediend door

(...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12 12 2020 voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn broer E.B.E.T.I., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer 75 08 28 537-60

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12 1980 'de niet in artikel 40bis §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie,

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat ZIJ ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat ZIJ deel uitmaken van zijn gezin De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3 §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd

- *reispaspoort Marokko (MA8020808) op naam van betrokkene, afgeleverd op 08 05 2019 met inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Frankrijk op 15.07.2019*
- *attestation administrative' n° 772/2019 dd 26 12,2019*
- *attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°1478/19 dd 04 12 2019*
- *Attest van met inschrijving bij de Sociale Zekerheid in Marokko nr 83/0067/2020 dd 07 01 2020 d*
- *attestation de revenu global' n°1478 dd 04 12 2018*
- *certificat de charge de familie' n° 1500/2019 dd 05 12 2019*
- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.09.2018, 08 10.2018, 05.11.2018, 07 12 2018, 07 01 2019, 19 04 2019*
- *huurovereenkomst dd. 02 10 2019 op naam van betrokkene met bijbehorend registratiebewijs.*
- *ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon waarin deze stelt dat hij betrokkene ondersteunt*
- *attestation de non inscription aus registres fonciers' nc M172644 dd 14 07 2020 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest met geregistreerd stond als eigenaar van enig onroerend goed*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd 15.01 2020 en/of 29 05.2020, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd 05 05 2020 en/of 28 09.2020 Betrokkene diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissingen. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt m het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor

- *geactualiseerde verklaring van lidmaatschap Partena op naam van de referentiepersoon*
- *geactualiseerd attest waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene geen financiële steun ontvingen*

- documenten met betrekking tot in België gevolgde cursussen Nederlands en inburgering door betrokkene
- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in België in de periode mei 2020 - februari 2021 Aangezien deze stortingen betrekkingen hebben op de situatie na de aankomst van betrokkene in België, zijn zij met relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging
- attestation administrative n° 140/2021 dd 29.01 2021 waarin de lokale autoriteiten van de gemeente Midar verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon voor hun vertrek uit Marokko in het huis van hun vader in Midar woonden Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden Voor zover deze samenwoont dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2008 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts in juli 2019 Marokko verliet en in België ook met op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd 05.05 2020 en 28 09.2020

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12 11.2008 in België verblijft.

Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit met blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens Ook in België maakt betrokkene geen deel uit van het gezin van de referentiepersoon

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene met onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 15 12 2017 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economische actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken Hij kan bezwaarlijk in eerste instantie aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in België op 02 10.2020, nadat zijn attest van immatriculatie al was geannuleerd, werd gecontroleerd door de sociale inspectiediensten terwijl hij aan het werk was

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en er werd met afdoende aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt met dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15 12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten

Wettelijke basis

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15 12 1980

Legaal verblijf in België is verstreken Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

- *Artikel 74/14 van de wet van 15 12 1980 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan*

Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich met aan de verwijderingsmaatregel wil houden

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.09.2020 dat hem op 01 10 2020 via aangetekend schrijven werd toegestuurd De betrokkene heeft met het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 12 1980 De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.01.2020 en op 29.05 2020, werden geweigerd op 05 05 2020 en op 28 09 2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 12 12.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste twee aanvragen Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15 12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”

1.3. Op 5 mei 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten :

(...)

In voorkomend geval alias

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 05.05 2021 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat E X1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd.

driejaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort zonder visum en een inreisstempel waaruit blijkt dat hij Schengen inreide via Frankrijk op 15 07 2019

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar in Antwerpen een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12 1980 De eerste twee aanvragen, ingediend op 15.01 2020 en op 29 05 2020, werden geweigerd op 05.05.2020 en op 28 09 2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 12 12 2020 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste twee aanvragen Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12 1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 09 2020 dat hem op 01 10.2020 via aangetekend schrijven werd toegestuurd De betrokkene heeft met het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15 12 1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt met dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 12/12/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 2 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn broer, voormeld.

Art. 47/2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

1. Ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin
2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld ivm de familieband ; de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 08/05/2019 met inreisstempel waaruit blijkt dat verzoeker Schengen inreisde via Frankrijk op 15/07/2019
 - attestation administrative n° 772/2019 dd 26/12/2019
 - attestation non-imposition a la TH-TSC n° 1478/19 dd 04/12/2019
 - attest van niet inschrijving in de sociale zekerheid in MA nr 83/0067/2020 dd 07/01/2020
 - attestation de revenu global n° 1478 dd 04/12/2018
 - certificat de charge de familie n° 1500/2019 dd 05/12/2019
 - bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de betrokkene dd 25/09/2018, 08/10/2018, 05/11/2018, 07/12/2018, 07/01/2019 en 19/04/2019
 - huurovereenkomst dd 02/10/2019 op naam van betrokkene met bijbehorend registratiebewijs
 - ongedateerde verklaring op eer vanwege de referentiepersoon waarin deze stelt dat hij betrokkene ondersteunt
 - attestation de non inscription aux registres fonciers n° M172644 dd 14/07/2020 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet geregistreerd stond als eigenaar van enig onroerend goed.
- In het kader van de laatste aanvraag diende verzoeker nog de hierna vermelde documenten in :
- geactualiseerde verklaring van lidmaatschap Partena op naam van de referentiepersoon
 - geactualiseerd attest waaruit blijkt dat de referentiepersoon en betrokkene geen financiële steun ontvingen
 - documenten met betrekking tot in België gevolgde cursussen Nederlands en inburgering door betrokkene
 - storting vanwege de referentiepersoon aan betrokkenen in België in de periode mei 2020 — februari 2021
 - attestation administrative n° 140/2021 dd 29/01/2021 waarin de lokale autoriteiten van de gemeente Midar verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon voor hun vertrek uit MA in het huis van hun vader in Midar woonden.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen / documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de samenwoning en de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd 05/05/2020 en 28/09/2020.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12/11/2008 in België verblijft

Van dreigende schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient

opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers/ in het kader van zijn visumaanvraag dd 15/12/2017 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan, economisch actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in eerste instantie aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf af geleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in MA voor zijn komst naar Schengen.

Dit betreft in eerste instantie en voor het overgrote deel louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt het tegendeel beweert, oa .

In de eerste plaats is de gegeven motivering, nl dat verzoeker in het " kader van zijn visumaanvraag dd. 15/12/2017 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde dat hij economisch actief was als arbeider en over voldoende bestaansmiddelen beschikte " 2 jaar later dan 2017; mn. op het ogenblik dat verzoeker Schengen binnen reisde via Frankrijk op 15/07/2019 en de aanvragen gezinshereniging indiende, niet meer ter zake dienend en bovendien in strijd met de door verzoeker meegedeelde documenten van latere datum en uitgaande van de MA Overheid oa met :

- het attestation de non-imposition a la Th-TSC n° 1478/19 dd 04/12/2019
- het attest van niet inschrijving bij de sociale zekerheid in MA nr 83/0067/2020 dd 07/01/2020
- alsmede met al de overige meegedeelde documenten.

Uit de meegedeelde documenten volgt bovendien dat verzoeker de Schengen zone inreisde via Frankrijk op 15/07/2019, met een MA - reispaspoort afgeleverd op 08/05/2019

De visumaanvraag dd 15/12/2017 bij de Nederlandse autoriteiten is terzake niet dienend. De documenten mbt deze visumaanvraag liggen niet voor en kunnen niet geverifieerd worden.

Daarbij dateert deze visumaanvraag van ruim 2 jaar voor het vertrek van verzoeker uit MA en zijn binnenkomst in de Schengen zone via Frankrijk. Eventuele verklaringen gedaan door verzoeker nav van deze visumaanvraag bij de Nederlandse autoriteiten in 2017 zeggen niets over de financiële draagkracht en de financiële afhankelijkheid van verzoeker in MA, in de periode voorafgaand aan zijn vertrek in 2019: tussen 2017 en 2019.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor , minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook nog steeds niet dat betrokkene ...

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / minstens of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen.

Om aan te tonen dat verzoeker afhankelijk was van de referentiepersoon heeft hij wel degelijk bewijzen van geldstortingen meegedeeld over de periode 2018 -2019 ; voorafgaand aan zijn vertrek uit MA.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en om derhalve geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaatsen meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier ; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop dat zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten/bewijzen meedeelde.

Verzoeker heeft echter moeten ervaren dat alle argumenten goed zijn voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om zijn bewijzen als onvoldoende af te doen.

MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

A.

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat; zoals vermeld in de beslissing :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan*
- een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt dient echter vernietigd te worden om reden dat de beslissing dd 05/05/2021 waarbij het genomen werd, zoals hierboven vermeld, niet voldoet aan de motiveringsplicht .

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

B.

De duur van het inreisverbod werd bepaald op drie jaar.

Het inreisverbod is op dit punt gemotiveerd als volgt :

Betrokkene diende 3 maal na elkaar een aanvraag gezinshereniging in .. deze werden geweigerd ...

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter, om via een andere weg , een verblijfs rechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik van procedure verweten zou worden; laat staan waaruit het misbruik van de procedure zou kunnen bestaan. Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen :

- waaruit het misbruik bestaat*
- de schade die werd toegebracht*

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in " kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag.

Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen ; zeker nu het niet verboden is om herhaalde verzoeken gezinshereniging in te dienen en de DVZ steeds in de weigerende beslissingen aangaf dat onvoldoende bewijzen werden geleverd zodat verzoeker aangezet werd om nieuwe aanvragen met bijkomende documenten in te dienen.

Ivm het ingeroepen " misbruik van recht " is de beslissing onzorgvuldig gemotiveerd en onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

C.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM, ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé —leven; onderdeel van art 8 EVRM.

Verzoeker woont samen met zijn voornoemd familielid , van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofde van verzoeker.

Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé- gezin- en professionele leven in België uitgebouwd ; hij heeft banden opgebouwd met familieleden; vrienden en kennissen.

D.

Het is bovendien niet - proportioneel om een inreisverbod met een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Zijn verblijf in België verliep positief. Er werden geen strafbare feiten gepleegd.

Verzoeker doet geen beroep op financiële overheidssteun.

Verzoeker zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofde van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd; onredelijk en disproportioneel.

Het middel is gegrond."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven weergeven op basis waarvan deze zijn genomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt de verzoekende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “ander familielid” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij somt de documenten op die ter staving van de voorwaarden vermeld in artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd en stelt hierover dat deze reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 15 januari 2020 en/of 29 mei 2020 en besproken en weerlegd werden in de bijlage 20 van 5 mei 2020 en/of 28 september 2020, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissingen, dat er dan ook dienstig naar verwezen kan worden, dat er in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen bijkomende documenten werden voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging, dat de verzoekende partij in het kader van de huidige aanvraag bijkomende documenten voorlegt. Het betreft een geactualiseerde verklaring van lidmaatschap Partena op naam van de referentiepersoon, een geactualiseerd attest waaruit blijkt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij geen financiële steun ontvingen, documenten met betrekking tot in België gevolgde cursussen Nederlands en inburgering door de verzoekende partij, stortingen vanwege de referentiepersoon en de verzoekende partij in België in de periode mei 2020 – februari 2021 waarbij wordt gesteld dat aangezien deze stortingen betrekking hebben op de situatie na de aankomst van de verzoekende partij in België, ze niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, een ‘attestation administrative n° 140/2021’ van 29 januari 2021 waarin de lokale autoriteiten van de gemeente Midar verklaren dat de verzoekende partij en de referentiepersoon voor hun vertrek uit Marokko in het huis van hun vader in Midar woonden, waarbij wordt gesteld dat het feit dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouder, niet is wat in het kader van de aanvraag gezinshereniging conform artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet dient aangetoond te worden, dat voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, opgemerkt dient te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet het wel degelijk de bedoeling is dat die gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2008 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts in juli 2019 Marokko verliet en in België ook niet op het adres van de referentiepersoon woonachtig is, dat deze bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlage 20 van 5 mei 2020 en 28 september 2020. De verwerende partij stelt verder dat de referentiepersoon sedert 12 november 2008 in België verblijft, dat van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dus geen sprake is, dat voor zover de verzoekende partij en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens, dat ook in België de verzoekende partij geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Betreffende het aantonen door de verzoekende partij en de referentiepersoon dat de verzoekende partij voorafgaand de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, merkt de verwerende partij op dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat de verzoekende partij immers in haar visumaanvraag van 15 december 2017 ten opzichte van de Nederlandse overheden aanhaalde economisch actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, dat zij bezwaarlijk in eerste instantie kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf afgeleverd te krijgen om nadien te claimen dat zij onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in België op 2 oktober 2020 nadat haar attest van immatriculatie al was geannuleerd, werd gecontroleerd door de sociale inspectiediensten terwijl zij aan het werk was, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er wordt verder in de eerste bestreden beslissing nog gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied van het Rijk onmiddellijk te verlaten, dat conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet het legaal verblijf in België is verstreken. De verwerende partij motiveert dat hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij een volwassene persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij. Voorts wordt gewezen op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en meer specifiek naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden, dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2020 dat haar op 1 oktober 2020 via aangetekend schrijven werd toegestuurd, dat de verzoekende partij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en dat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij drie keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 15 januari 2020 en op 29 mei 2020 werden geweigerd op 5 mei 2020 en 28 september 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 12 december 2020 een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste twee aanvragen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat *“Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlage 20 dd 05.05.2020 en 28.09.2020. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 12.11.2008 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.(...) Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene met onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 15.12.2017 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economische actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in eerste instantie aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen”* louter een typemotivering betreft, die in elke zaak kan worden overgenomen, gaat zij vooreerst voorbij aan het feit dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete gegevens van het individuele geval, nu uitdrukkelijk wordt gewezen op de visumaanvraag van de verzoekende partij van 15 december 2017 en de door haar afgelegde verklaringen. Bovendien gaat zij eveneens voorbij aan de overige motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt welke bijkomende stukken de verzoekende partij bij haar aanvraag heeft voorgelegd en waaruit blijkt waarom deze stukken leiden tot het motief dat de bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bijlagen 20 van 5 mei 2020 en 28 september 2020.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij bij een algemene, niet verder uitgewerkte motivering blijft zodat zij onmogelijk kan beoordelen waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren, dat op basis van de typebeoordeling niet kan worden uitgemaakt of de verwerende partij wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten, gaat zij er aan voorbij dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing heeft gebaseerd op de stukken die zij bij haar aanvraag heeft voorgelegd. De stukken worden in de eerste bestreden beslissing opgesomd en besproken, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat er op basis van een algemene, niet verder uitgewerkte motivering en typebeoordeling, *quod non in casu*, niet kan worden uitgemaakt of de verwerende partij

wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten en niet kan worden nagegaan waarom de door haar meegedeelde documenten onvoldoende waren.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, wordt in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Betreffende de duur van het inreisverbod motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij in het bezit is van een Marokkaans reispaspoort, afgeleverd op 15 februari 2016 te Antwerpen, zonder visumsticker en een inreisstempel waaruit blijkt dat zij Schengen inreisde via Frankrijk op 15 juli 2019, dat de verzoekende partij drie keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar Spaanse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste twee aanvragen, ingediend op 15 januari 2020 en op 29 mei 2020 werden geweigerd op 5 mei 2020 en 28 september 2020, dat deze weigeringen (bijlage 20) telkens aan de verzoekende partij werden betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 12 december 2020 een derde aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, waarbij zij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de eerste twee aanvragen, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 september 2020 dat haar op 1 oktober 2020 via aangetekend schrijven werd toegestuurd, dat zij niet het bewijs heeft geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd, dat zij nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een sefor-brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt verder nog gemotiveerd dat rekening werd gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van de verzoekende partij. De verwerende partij concludeert dat uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is, dat uit het onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De voorziene motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen op grond waarvan deze bestreden beslissing werd genomen.

De verzoekende partij diende op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer van Spaanse nationaliteit.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs gegeven worden.

3.5. Betreffende het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een aantal documenten reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging van 15 januari 2020 en/of 29 mei 2020 en besproken en weerlegd werden in de bijlage 20 van 5 mei 2020 en/of 28 september 2020, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissingen, dat er dan ook dienstig naar verwezen kan worden, dat er in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen bijkomende documenten werden voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging, dat de verzoekende partij in het kader van de huidige aanvraag bijkomende documenten voorlegt. Het betreft onder meer een geactualiseerd attest waaruit blijkt dat de referentiepersoon en de verzoekende partij geen financiële steun ontvingen en stortingen vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij in België in de periode mei 2020 – februari 2021 waarbij wordt gesteld dat aangezien deze stortingen betrekking hebben op de situatie na

de aankomst van de verzoekende partij in België, ze niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, dat deze bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de bijlagen 20 van 5 mei 2020 en 28 september 2020. De verwerende partij stelt verder dat de referentiepersoon sedert 12 november 2008 in België verblijft, dat van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon dus geen sprake is. Betreffende het aantonen door de verzoekende partij en de referentiepersoon dat de verzoekende partij voorafgaand de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, merkt de verwerende partij op dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat de verzoekende partij immers in haar visumaanvraag van 15 december 2017 ten opzichte van de Nederlandse overheden aanhaalde economisch actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, dat zij bezwaarlijk in eerste instantie kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf afgeleverd te krijgen om nadien te claimen dat zij onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij in België op 2 oktober 2020 nadat haar attest van immatriculatie al was geannuleerd, werd gecontroleerd door de sociale inspectiediensten terwijl zij aan het werk was, dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat de verzoekende partij dus niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat de gegeven motivering dat zij in het kader van een visumaanvraag van 15 december 2017 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde dat zij economisch actief was als arbeider en over voldoende bestaansmiddelen beschikte, twee jaar later dan 2017, met name op het ogenblik dat zij Schengen binnen reisde via Frankrijk op 15 juli 2019 en aanvragen gezinshereniging indienende, niet meer terzake dienend is en bovendien in strijd met de door haar meegedeelde documenten van latere datum en uitgaande van de Marokkaanse overheid, met name het attest van de non-imposition à la Th-TSC en het attest van niet inschrijving bij de sociale zekerheid in Marokko van 7 januari 2020 alsook met al de overige meegedeelde documenten, dat uit de meegedeelde documenten volgt dat zij de Schengenzone inreisde via Frankrijk op 15 juli 2019 met een Marokkaans reispaspoort, dat de visumaanvraag van 15 december 2017 bij de Nederlandse autoriteiten ter zake niet dienend is en de documenten met betrekking tot deze visumaanvraag niet voorliggen en niet geverifieerd kunnen worden, dat daarbij deze visumaanvraag dateert van ruim twee jaar voor haar vertrek uit Marokko en haar binnenkomst in Schengen, dat de eventuele verklaringen gedaan naar aanleiding van deze visumaanvraag bij de Nederlandse autoriteiten in 2017 niets zeggen over haar financiële draagkracht en de financiële afhankelijkheid van haar in Marokko in de periode voorafgaand haar vertrek in 2019, tussen 2017 en 2019.

3.7. De Raad stelt vast dat hoewel betreffende de door haar meegedeelde documenten van latere datum en uitgaande van de Marokkaanse overheid, met name het attest van de non-imposition à la Th-TSC en het attest van niet inschrijving bij de sociale zekerheid in Marokko van 7 januari 2020 werd gemotiveerd dat deze reeds werden voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging van 15 januari 2020 en/of 29 mei 2020 en besproken en weerlegd werden in de bijlage 20 van 5 mei 2020 en/of 28 september 2020, dat de verzoekende partij niet in beroep ging tegen deze beslissingen, dat er dan ook dienstig naar verwezen kan worden, dat er in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen bijkomende documenten werden voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging, de verwerende partij zich niet beperkt tot het louter verwijzen naar de vaststellingen in de bijlagen 20 van 5 mei 2020 en/of 28 september 2020. Immers stelt zij eveneens – betreffende het aantonen dat de verzoekende partij voorafgaand de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon – dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat de verzoekende partij immers in haar visumaanvraag van 15 december 2017 ten opzichte van de Nederlandse overheden aanhaalde economisch actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, dat zij bezwaarlijk in eerste instantie kan aanhalen over de

nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf afgeleverd te krijgen om nadien te claimen dat zij onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat dat uit de meegedeelde documenten volgt dat zij de Schengenzone inreisde via Frankrijk op 15 juli 2019 met een Marokkaans reispaspoort, dat de visumaanvraag van 15 december 2017 bij de Nederlandse autoriteiten ter zake niet dienend is, dat deze visumaanvraag dateert van enige tijd voor haar vertrek uit Marokko en haar binnenkomst in Schengen, dat de eventuele verklaringen gedaan naar aanleiding van deze visumaanvraag bij de Nederlandse autoriteiten in 2017 niets zeggen over haar financiële draagkracht en de financiële afhankelijkheid van haar in Marokko in de periode voorafgaand haar vertrek in 2019, tussen 2017 en 2019.

De afhankelijkheid in het land van herkomst dient de aanvraag direct vooraf te gaan.

Gelet op het feit dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de verzoekende partij Schengen inreisde via Frankrijk op 15 juli 2019, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing, is het motief dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de verzoekende partij niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, dat de verzoekende partij immers in haar visumaanvraag van 15 december 2017 ten opzichte van de Nederlandse overheden aanhaalde economisch actief te zijn als arbeider en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken, dat zij bezwaarlijk in eerste instantie kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een toeristisch visum kort verblijf afgeleverd te krijgen om nadien te claimen dat zij onvermogen was in Marokko voor haar komst naar Schengen, in het licht van de toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk. Immers dateren de verklaringen betreffende het economisch actief zijn van 15 december 2017, volgens de motieven van de bestreden beslissing, en aldus van anderhalf jaar voor de aankomst in de Schengenzone. Het is aldus niet zo dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de verzoekende partij in de periode voor haar komst naar de Schengenzone in haar land van herkomst vermogen was nu dit niet blijkt voor het jaar 2018 en de eerste helft van 2019, periode waarvoor overigens bewijzen van stortingen voorliggen alsook attesten die betrekking hebben op het al dan niet vermogen zijn in Marokko.

Voorts wijst de verzoekende partij er nog op dat de in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf vastgestelde onvermogenheid in strijd is met de door haar meegedeelde documenten van latere datum en uitgaande van de Marokkaanse overheid, met name het attest van de non-imposition à la Th-TSC en het attest van niet inschrijving bij de sociale zekerheid in Marokko van 7 januari 2020. Voor de beoordeling van deze stukken verwijst de verwerende partij naar de beslissingen van 5 mei 2020 en 28 september 2020. Uit de laatstgenoemde beslissing blijkt dat betreffende het attest van de non-imposition à la Th-TSC wordt gesteld dat dit document reeds werd voorgelegd en besproken en weerlegd in de bijlage 20 van 5 mei 2020, dat er dienstig naar verwezen kan worden. Van een attest van 7 januari 2020 is in de beslissing van 28 september 2020 geen sprake. De Raad dient voorts vast te stellen dat de beslissing van 5 mei 2020 zich niet in het administratief dossier bevindt, zodat de motieven waarom de voormelde documenten niet weerhouden kunnen worden de Raad niet gekend zijn.

3.8. In de nota met opmerkingen laat de verwerende partij voormelde kritiek van de verzoekende partij ongemoeid. Zij gaat enkel over tot een betoog betreffende de geldstortingen en betreffende het oordeel dat het niet gaat om noodzakelijke hulp teneinde te voorzien in de levensbehoeften, doch dit betreft een *a posteriori* motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek recht te zetten.

3.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

Minstens dient te worden vastgesteld dat bij gebrek aan een volledig administratief dossier de Raad niet kan nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Daar de administratie deze essentiële en determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidcontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

3.10. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

De eerste bestreden beslissing dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd

3.11. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 05.05.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkel termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd..
(...)”

In casu gaat de beslissing tot verwijdering van 5 mei 2021 vervat in de eerste bestreden beslissing gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek had toegestaan en daar de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 5 mei 2021, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, zoals blijkt uit punt 3.10., komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is echter aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

3.12. Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over het door de verzoekende partij aangehaalde middel ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek en ten aanzien van het bestreden inreisverbod en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER